

Ernest Bramah

007
MIAMI
CARRADOSA

Prípady slepého detektíva, ktorý
vďaka svojim geniálnym dedukčným
schopnostiam rozlúšti akúkoľvek
záhadu a vyrieši každý zločin

EUROPA

Ernest Bramah

MAXA

CARRADOSA

EUROPA

Ernest Bramah: Oči Maxa Carradosa

Preklad © Lucia Hrabětová 2016

Doslov © Tomáš Horváth 2016

Redakčná úprava © Martin Plch 2016

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabc 2016

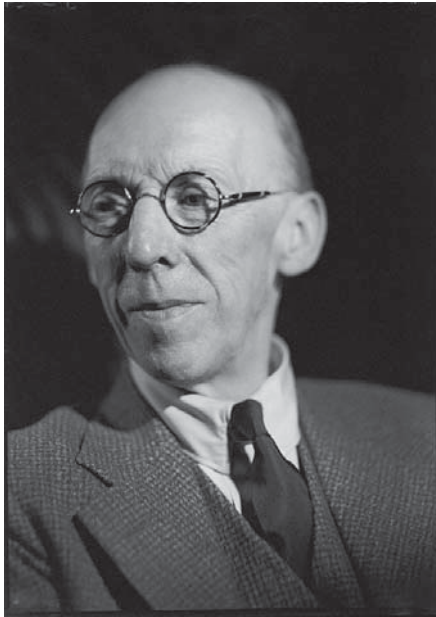
Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2016

Ako deviaty zväzok edície Liga výnimočných
vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2016

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-17-1

Ernest Bramah

Dionýzova minca

Bolo osem hodín večer a pršalo. Čas, keď už obchodník s mincami ani nedúfal, že mu do obchodu ešte niekto vkročí, najmä pri takej úzkej klientele. Napriek tomu sa v malom krámku, nad ktorým sa vynímal výrazný názov Baxter, ešte stále svietilo. Jeho majiteľ sedel v zadnej časti a čítal najnovšie vydanie magazínu *Pall Mall*. Čakanie sa mu oplátilo, pretože o chvíľu nad dverami zazvonil zvonček a niekto vošiel. Pán Baxter odložil časopis a vybral sa klientovi v ústrety.

Obchodník však zjavne očakával niekoho iného, pretože obradný spôsob jeho chôdze naznačoval, že má ísť o veľmi vzácneho hosťa. Zahľadel sa na prichádzajúceho a jeho skúsenému oku bolo hneď jasné, že je to len obyčajný zákazník. Z tváre sa mu okamžite vytratila všetka falošná úctivosť.

„Pán Baxter?“ ozval sa muž, ktorý práve vošiel. Odložil mokrý dáždnik a začal si rozopínať plášť, aby sa dostal do vnútorného vrecka. „Predpokladám, že si na mňa už nespo-
mínate. Som Carlyle. Pred dvoma rokmi som pre vás riešil jeden prípad.“

„Ach, zaiste. Pán Carlyle, súkromný vyšetrovateľ.“

„Súkromný detektív,“ opravil ho Carlyle.

„V tom prípade,“ pousmial sa Baxter, „nie som starožitník ani numizmatik, ale obchodník s mincami. Môžem vám nejako pomôcť?“

„Áno,“ odvetil Carlyle, „tentoraz som to ja, kto potrebuje vašu konzultáciu.“ Z vnútorného vrecka vybral kožené vrecúško z jelenice a jeho obsah opatrne vyložil na pult. „Čo mi o tom môžete povedať?“

Obchodník sa skúmavo zahľadel na mincu.

„Nepochybne je to sicílska Dionýzova tetradrachma,“ odvetil Baxter.

„To viem – bolo to napísané na vitríne. Dokonca vám môžem povedať, že je to minca, za ktorú lord Seastoke zaplatil roku 1894 dvestopäťdesiat libier na dražbe v Brice.“

„Zdá sa, že o nej viete viac než ja sám,“ poznamenal Baxter. „O čo vám teda vlastne ide?“

„Potrebujem zistiť, či je táto minca pravá,“ odvetil Carlyle.

„Máte nejaké podozrenie?“

„Povedzme, že určité okolnosti vo mne vzbudili nedôveru – nič viac.“

Obchodník sa ešte raz pozrel cez lupu na tetradrachmu, držiac ju jemne za okraj ako skutočný odborník. Potom však pomaly pokrútil hlavou naznačiac, že nevie.

„Mohol by som, samozrejme, odhadnúť...“

„Nie, prosím neodhadujte,“ rýchlo ho prerušil Carlyle. „Závisí od toho, či zatknem istého človeka a ja si musím byť stopercentne istý.“

„Skutočne?“ opýtal sa Baxter s rastúcim záujmom. „Ak mám byť naozaj úprimný, táto minca je mimo môj odbor. Keby to bola nejaká vzácna saská penca alebo pochybná zlatá, stredoveká anglická minca, dal by som za svoj odborný odhad aj ruku do ohňa, no o starovekých minciach viem len veľmi málo.“

Carlyle schoval mincu späť do vrecúška a potláčal svoje sklamanie.

„Spoliehal som sa na vás,“ zašomral vyčítavo. „Kam teraz pôjdem?“

„Ešte stále môžete navštíviť Britské múzeum,“ poradil mu Baxter.

„Zaiste, ďakujem. Ale bude tam teraz niekto? Niekto, kto by mi vedel pomôcť?“

„Teraz večer? To nie, ale nebojte sa, ráno tam určite niekto bude.“

„Lenže ja to musím vedieť ešte dnes,“ zúfalo vysvetľoval Carlyle. „Zajtra už bude prineskoro.“

Pán Baxter ho nijako nepovzbudil.

„Nemôžete očakávať, že niekto bude o tomto čase ešte v práci, pán Carlyle. Ja sám by som svoj obchod zavrel už pred dvoma hodinami, ale čakám hosťa – amerického miliónára, ktorý si sám určil čas stretnutia,“ dodal a detektívovi sa

zazdalo, akoby naňho pravým okom žmurkol. „Volá sa Offmunson,“ pokračoval Baxter. „Ten mladý muž zistil, že jeho rod siaha až k Offovi, kráľovi Mercie. A preto – prirodzene – chce niekoľko mincí s jeho portrétom ako istý dôkaz.“

„Veľmi zaujímavé,“ nervózne zamrmlal Carlyle sledujúc svoje hodinky. „Za iných okolností by som si s vami rád pohovoril o vašom miliónárskom zákazníkovi hoc aj hodinu, ale teraz na to nemám čas. Pozrite sa, pán Baxter, nemôžete mi dať meno a adresu nejakého iného obchodníka s mincami, ktorý žije tu v meste? Musíte poznať aspoň tucet odborníkov.“

„Pán Carlyle, prisahám, nepoznám tu nikoho. Viem, že nejakí by mohli byť v Park Lane alebo Petticoat Lane, no to je asi tak všetko. Navyše, v tejto oblasti nie je až toľko špecialistov, ako sa domnievate. Už dvaja by sa navzájom snažili vyšachovať z hry. Predpokladám, že hľadáte len znalcov, ktorí by vám mohli dať svedeckú výpoveď alebo sa mýlim?“

„Nie, nemusia to byť súdni znalci, nepotrebujem výpoveď. Potrebujem jedine nespochybniteľné vyhlásenie o pravosti alebo nepravosti tejto mince. Vyjadrenie, o ktoré sa môžem oprieť a spoľahnúť sa naň. Naozaj neexistuje nikto, kto by mi s tým vedel pomôcť?“

Pán Baxter cez pult mlčky hľadel na svojho návštevníka a v jeho mnohovravnom pohľade bolo niečo cynické. Odrazu sa výraz jeho tváre uvoľnil a prehovoril:

„Počkajte chvíľku, je tu niekto. Muž – amatér –, no nedávno som o ňom počul samú chválu. Povráva sa, že je skutočne dobrý.“

„Tak predsa!“ vydýchol si Carlyle. „Vždy sa niekto nájde. Kto je to?“

„Má také smiešne meno,“ odvetil Baxter „niečo ako Wynn a ešte čosi.“ Baxter natiahol krk, aby dovidel na luxusné auto, ktoré práve zaparkovalo pred jeho obchodom. „Wynn Carrados! A teraz ma už ospravedlňte, pán Carlyle. Zdá sa, že pán Offmunson práve prišiel.“

Carlyle si rýchlo zapísal meno. „Wynn Carrados, správne. Kde býva?“

„Netuším,“ odvetil mu Baxter, upravujúc si viazanku pri pohľade do nástenného zrkadla. „Osobne som ho nikdy nevidel. Pán Carlyle, ľutujem, no viac pre vás už skutočne nemôžem urobiť. Ak by ste boli taký láskavý...“ naznačil mu.

Carlyle sa už ďalej nemohol tváriť, že Baxterove nárážky nechápe. Využil obchodníkovu úslužnosť a prešiel cez dvere, ktoré Baxter otvoril pre svojho zaoceánskeho hosťa z dlhej línie kráľa Offu. Potom sa cez zablatené ulice pobral späť do svojej kancelárie. Bol len jediný spôsob, ako mohol v takom krátkom čase zistiť, kde býva muž, ktorého potrebuje – listovaním v adresári. Veľké šance však tomu nedával.

Šťastena sa však napokon na neho usmiala a onedlho objavil istého Wynna Carradosa s bydliskom v Richmonde. Na svoju veľkú radosť už nikoho iného s podobným menom ne našiel. Zdalo sa, že v celom Londýne žije len jeden muž toho mena. Zapísal si adresu a vybral sa do Richmondu.

Podľa mapy dom Wynna Carradosa stál dosť ďaleko od stanice a Carlyle sa preto rozhodol pre taxík. Keď dorazili k bráne, prepustil ho. Bol hrdý na svoje pozorovacie schopnosti a presnú dedukciu – súčasť jeho profesie. „Stačí, ak použijete oči a zrátate si dva a dva,“ vyhlasoval skromne, keď nechcel, aby si ľudia mysleli, že pôsobí až príliš sebavedome. Kým prešiel k predným dverám domu s názvom The Turrets, vytvoril si názor na spoločenské postavenie a vkus jeho obyvateľa.

Otvoril mu komorník a vzal si od neho vizitku. Carlyle na ňu už vopred napísal stručnú žiadosť o stretnutie, ktoré by pánu Carradosovi nezabralo viac než desať minút. Šťastena stála opäť na jeho strane, pretože Carrados bol nielenže doma, no okamžite so stretnutím súhlasil. Komorník, priestranná hala, ako aj útulná izba, to všetko si všímavý detektív čiastočne podvedome ukladal do pamäte.

„Pán Carlyle,“ ohlásil ho komorník.

Vošiel do izby, ktorá bola niečo medzi knižnicou a študovňou. Sedel v nej jediný človek v Carlylovom veku a práve

čosi ťukal do písacieho stroja. Teraz sa otočil a postavil, aby svojho hosťa zdvorilo privítal.

„Je od vás veľmi milé, že ste si na mňa našli čas aj v takú neskorú hodinu,“ začal Carlyle ospravedlňujúco.

V tom okamihu sa Carradosov zvyčajne pokojný výraz tváre trochu zmenil.

„Zaiste sa môj komorník pomýlil a prepočul vaše meno. Nie ste Louis Calling?“ opýtal sa.

Jeho hosť ostal zarazene stáť a z tváre sa mu vytratil všetok úsmev. Odrazu pôsobil trochu podráždene, priam nahnevane.

„Nie, pane,“ odvetil chladne. „Moje meno je na vizitke, ktorú máte pred sebou.“

„Ospravedlňujem sa,“ povedal Carrados žoviálne, „nevidel som ju. Ale pred rokmi som poznal niekoho s týmto menom – v St. Michael’s.“

„St. Michael’s?!“ zopakoval Carlyle a jeho tvár sa okamžite rozžiarila. „St. Michael’s! Wynn Carrados? Bože dobrý! Nie si ty Max Wynn – starý, dobrý ‚Winning’ Wynn?“

„Trochu starší a tučnejší, no som to ja,“ usmial sa Carrados. „Ako vidíš, zmenil som si meno.“

„Je neuveriteľné, ako sme sa stretli!“ nemohol uveriť jeho hosť. Carlyle padol od prekvapenia do kresla a neodtrhol zrak od svojho priateľa. „Ja som sa zmenil oveľa väčší než moje meno. Ako si ma spoznal?“

„Podľa hlasu,“ priznal Carrados. „Pripomenulo mi to tvoju malú, vyúdenú, podkrovnú izbu, v ktorej sme sa všetci schádzali.“

„Môj ty Bože!“ vykrikol Carlyle. „Ani mi tie časy nepripomínaj!“

Carlyle sa poobzeral po honosne zariadenej útulnej izbe a všimol si ďalšie maličkosti, ktoré poukazovali na skutočnosť, že jeho priateľ núdzou určite netrpí. „Tak či onak, Wynn, zdá sa, že si žiješ celkom pohodlne.“

„Môžeš mi závidieť a zároveň ma ľutovať,“ poznamenal Carrados svojím typickým, pokojným tónom hlasu. „Napriek tomu, ako sám hovoríš, žijem si pohodlne.“

„Závidieť, to áno, ale nechápem, prečo by som ťa mal ľutovať?“

„Pretože nevidím,“ dodal Carrados ticho.

„Nevidíš?!“ vykrikol Carlyle a vypleštil oči. „Myslíš tým doslovne?“

„Presne tak... Pred niekoľkými rokmi sme s priateľom jazdili na koňoch. Keď sme prechádzali lesom, cválal predomnou a odrazil konár, ktorý sa švihom vrátil ku mne. Vieš, ako ľahko sa to môže stať. Udrel ma priamo do očí. Bol to len okamih.“

„A to ti vzalo zrak?“ opýtal sa smutne Carlyle.

„Áno, už nikdy sa mi nevrátil. Nazýva sa to slepota.“

„Nemôžem tomu uveriť. Vystupuješ tak sebaisto a sebestačne. Tvoje oči vyjadrujú všetky tvoje nálady rovnako ako predtým, len sú trochu pokojnejšie. Keď som vošiel, bol som presvedčený, že si niečo písal na písacom stroji. Nerobíš si zo mňa žarty?“

„Pretože mi chýba vodiaci pes a slepecká palica?“ usmial sa Carrados. „Nie, nežartujem.“

„To, čo ťa postihlo, je skutočne hrozné, Max. Vždy si bol plný života, neúnavný mladík – nikdy si neobsedel. Starý spôsob života ti musí veľmi chýbať.“

„Spoznal ťa niekto?“ opýtal sa Carrados pokojne.

„Ty, podľa hlasu, ako si povedal,“ odvetil nechápavo Carlyle.

„Áno, ale okrem mňa. Tvoj hlas môže počuť každý, no len ja som ťa podľa neho spoznal. Nemal som oči, ktoré by ma klamali.“

„Dost' čudné prirovnanie,“ poznamenal Carlyle. „To znamená, že uši ťa ešte nikdy neoklamali, ak sa smiem spýtať?“

„Neoklamali a ani prsty. Dokonca ani jeden zo zvyšných zmyslov.“

„To je fantastické,“ prerušil ho Carlyle. „Som rád, že to takto berieš. Ak je pre teba strata zraku výhodou, môj drahý priateľ,“ na chvíľu zaváhal a do tváre sa mu nahrnula červeň, „potom sa ti ospravedlňujem, že som ťa ľutoval.“

„Nenazval by som to výhodou,“ odvetil Carrados zamyslene. „Ale ponúka mi to určité možnosti, o ktorých som pred tým ani len netušil. Je to úplne nový svet, nové skúsenosti, prebudí sa v tebe nepoznaná sila. Odrazu začneš všetko vnímať inak. Pripomína to život v štvrtej dimenzii. Nemusíš sa mi ospravedlňovať, Louis.“

„Kedysi som bol advokátom. Moje meno sa spájalo s podvodom, týkajúcim sa sfalšovania poručníckeho účtu, pán Carrados,“ odvetil Carlyle vstávajúc z kresla.

„Posaď sa, Louis,“ priateľsky mu prikázal Carrados, z ktorého vyžarovala neuveriteľná úprimnosť a dobrosrdečnosť. „Kreslo, v ktorom si sedel, strecha nad tvou hlavou a všetky tie krásne veci okolo teba, to všetko je výsledkom sfalšovania poručníckeho účtu. Znamená to, že ťa mám nazývať ‚pán Carlyle‘? Určite nie, Louis.“

„Ale ja som žiadny poručnícky účet nesfalšoval,“ vykrikol rozhorčene Carlyle. Napokon sa však posadil a pokračoval už pokojnejšie. „Ale prečo ti to všetko vlastne hovorím? Nikdy som o tom nikomu nepovedal.“

„Nevidiaci ľudia vzbudzujú dôveru,“ usmial sa Carrados. „Nie sme ako ostatní – ako ľudia prestávame medzi sebou súperiť. Okrem toho, prečo by si mi o tom nemohol povedať? V mojom prípade bol poručnícky účet skutočne sfalšovaný.“

„Samozrejme, to všetko sú len nezmysly, no oceňujem tvoju snahu, Max,“ reagoval Carlyle.

„Takmer všetko, čo mám, mi zanechal môj americký bratranec pod jedinou podmienkou a to, že prijmem jeho meno Carrados. Všetok svoj majetok nahromadil tak, že sa podieľal na vynaliezavom podvode falšovania správ o dodávke obilia. Nemusím ti vari pripomínať, že prijímateľ dodávky je rovnako vinný ako zlodej.“

„Ale na rozdiel od zlodeja je určitým spôsobom chránený. Viem o tom svoje, Max... Tušíš, čím sa teraz živím?“

„Nie, netuším, prečo mi to neprezradíš?“

„Mám súkromnú detektívnu kanceláriu. Keď som prišiel o svoju profesiu, musel som robiť niečo, aby som sa uživil.“

Ponúkla sa mi táto možnosť a tak som si zmenil meno aj výzor a otvoril si vlastnú prax. Z právnického hľadiska som vedel ako na to a zamestnal som bývalého agenta Scotland Yardu na dôchodku, ktorý mi pomáha.“

„To je skvelé!“ vyhrkol Carrados nadšene. „Koľko vražd si už vyriešil?“

„Vraždy? To nie,“ priznal Carlyle. „Vyšetrujeme najmä konvenčné záležitosti týkajúce sa všetkého od rozvodu až po spreneveru.“

„To je škoda,“ podotkol Carrados sklamane. „Vieš, Louis, vždy som túžil stať sa detektívom. Tajne som o tom sníval. Dokonca som nedávno premýšľal, že ak by sa mi naskytla príležitosť, určite by som neváhal. Myslíš, že je to smiešne?“

„No, vieš... myšlienka...“ Carlyle nevedel, ako odpovedať.

„Presne tak, myšlienka nevidiaceho detektíva – slepec sledujúci stopy...“

„Vieš, Max, ako si povedal, určité zmysly sa ti zlepšili,“ Carlyle sa to snažil podať čo najjemnejšie, „ak však nerátam niektorých umelcov, nemyslím, že existuje profesia, pri ktorej by si nepotreboval predovšetkým zrak.“

Nech si už o tom Carrados myslel čokoľvek, nechal si to pre seba a v jeho mimike nebol ani náznak nesúhlasu. Celú minútu si poťahoval z cigary akoby mu modrastý dym, ťahajúci sa po celej izbe, až kým sa celkom nerozplynul, prinášal skutočný vizuálny zážitok. Medzitým pred svojho hosťa položil škatuľu značkových cigár, ktoré Carlyle síce nadšene ocenil, no napokon usúdil, že to nie je nič pre neho. Ľahkosť a istota, s akou ich Carrados pred neho položil, ho prinútila na okamih zapochybovať o svojich vlastných slovách.

„Pamätám si, Louis, že si mal celkom rád umenie,“ poznamenal po chvíľke. „Povedz mi, čo si myslíš o mojom najnovšom úlovku – ten bronzový lev na kabinete.“ Carlyle sa začal obzerať po izbe, keď ho Carrados náhle zastavil. „Nie, nie tento kabinet. Ten, ktorý je od teba naľavo.“

Carlyle vstal a prenikavo sa na svojho priateľa zabladel, avšak Carradosov vľúdny výraz tváre sa vôbec nezmenil. Potom prešiel cez celú izbu, len aby sa pozrel na to umelecké dielo.

„Veľmi pekné,“ prikývol uznanlivo. „Z neskorého flámskeho obdobia, však?“

„Nie. Je to kópia Vidalovho *Revúceho leva*.“

„Vidal?“

„Francúzsky sochár. Mimochodom, rovnako nevidiaci ako ja,“ povedal fádne.

„Ty starý podvodník,“ vyhrkol Carlyle priateľsky, „určite si nad tým posledných päť minút premýšľal.“ Potom si zahryzol do pery a otočil sa chrbtom k hostiteľovi.

„Pamätáš si, ako sme si doberali toho nechápavého hlu-páka Sandersa?“ opýtal sa Carrados nevšímajúc si pridusený smiech svojho priateľa, ktorý si na to spomenul.

„Áno,“ odvetil Carlyle potichu. „Je to skutočne dobrá práca,“ podotkol skúmajúc bronzového leva. „Ako to dokázal?“

„Rukami.“

„Isteže. Ja som skôr myslel, ako študoval svoj model?“

„Taktiež rukami. Nazýva to ‚blízke videnie‘.“

„Chceš povedať, že prehmatal živého leva?“

„V takýchto prípadoch sa, samozrejme, vyžaduje pomoc krotiteľa, ktorý prinúti leva sadnúť si na podstavec, kým Vidal využil svoje neobyčajné zmysly... Louis, neuvažoval si, že ma zasvätiš do nejakej detektívnej záhady?“

Carlyle vnímal poznámku svojho starého priateľa len ako jeden z jeho neustálych žartov a chcel mu rovnako žoviálne odpovedať, keď si odrazu spomenul, prečo ho vyhládal. Usmial sa, ako na to mohol tak rýchlo zabudnúť. Teraz, keď si spomenul na pochybnú Dionýzovu mincu a odporúčanie pána Baxtera, bol presvedčený, že došlo k omylu. Alebo Max nebol Wynn Carrados, ktorého hľadal, alebo obchodníka nesprávne informovali. Aj keby bol jeho priateľ napriek svojmu hendikepu skutočným expertom, bolo nemysliteľné, aby dokázal určiť pravosť mince bez toho, aby

sa na ňu pozrel. Videl v tom však skvelú príležitosť, ako Carradosovi dokázať, že má pravdu.

„Vlastne áno,“ odvetil rázne, keď pristúpil ku Carradosovi. „Presne to urobím, Max. Mám pri sebe jednu stopu, ktorá ma môže priviesť k odhaleniu veľmi pozoruhodného podvodu,“ dodal a vložil mu mincu do dlane. „Čo mi o tom vieš povedať?“

Carrados niekoľko sekúnd jemne prechádzal končekmi prstov po minci, kým Carlyle sa sebavedome usmieval. Potom ju nevidiaci muž s rovnakou vážnosťou poťazkal v ruke a napokon sa jej dotkol jazykom.

„Takže?“ domáhal sa odpovede súkromný detektív.

„Viac, samozrejme, urobiť nemôžem a ak by som použil všetky svoje zmysly a uspokojil tak tvoju sebaistotu, možno by som prišiel k inému záveru...“

„Iste, iste,“ prerušil ho Carlyle pobavene.

„No teraz by som ti poradil, aby si zatkol slúžku menom Nina Brunová, kontaktoval políciu v Padove, aby zistili čo najviac o Helene Brunosiovej a okamžite informoval lorda Seastoka, aby sa vrátil do Londýna a zistil, čo všetko mu z jeho kabinetu pokradli.“

Carlylovi sa podlomili kolená a šokovane tápal rukou po operadle, aby nahmatal kreslo, do ktorého by si mohol sadnúť. Cívil na Carradosa a ani na sekundu nevládal odtrhnúť zrak z dobrotivej tváre slepého muža. On sám mal ešte stále na perách úsmev, ktorý mu pomaly, ale isto začal zamrzáť.

„Pre Kristove rany! Ako si to vedel?“ vysúkal zo seba napokon.

„Nie je to azda to, čo si odo mňa chcel?“ opýtal sa Carrados vľúdne.

„Nerob si zo mňa žarty, Max!“ varoval ho Carlyle. „Toto už nie je vtipné!“ Vďaka Carradosovmu záveru na chvíľu zapochyboval o svojich vlastných zmysloch. „Odkiaľ vieš o Nine Brunovej a lordovi Seastokovi?“

„Ty si detektív, Louis,“ odvetil mu Carrados. „Ako by niekto niečo také mohol zistiť? Stačí, ak použiješ oči a zrátaš si dva a dva.“

Carlyle zastonal a netrpezlivo rozhodil rukami.

„Naozaj si zo mňa robíš blázna, Max? Priznaj sa, že si tú slepotu po celý čas len predstieral – aj keď to nevysvetľuje, odkiaľ vieš to, čo si mi práve povedal!“

„Vidím veľmi dobre, no len svojím dotykom. Som ako Vidal,“ vysvetľoval mu Carrados a jemne prechádzal ukazovák po nápise na minci. „Tam, kde dotyk nestačí, využívam iné oči. Chcel by si ich otestovať, Louis?“

Carlyle trochu namrzene súhlasil. Na jednej strane ešte stále čakal, kedy mu Carrados všetko vysvetlí, no na strane druhej bol skutočne zvedavý, čo mu chce nevidiaci muž ukázať.

„Zvonček je priamo za tebou, ak ti to nebude prekážať,“ vyzval ho jeho hosťiteľ. „Keď naň zazvoníš, príde sem Parkinson. Kým tu bude, pozorne si ho obzri.“

Parkinson vošiel a Carlyle zistil, že je to ten istý muž, ktorý mu otvoril dvere.

„Parkinson, tento džentlmen sa volá pán Carlyle,“ povedal mu Carrados hneď, ako vošiel. „Zapamätáš si ho?“

Parkinson sa ospravedľujúco zahľadel na Carlyla a od hlavy po päty si ho premeriaval pohľadom. Urobil to však tak nenápadne a svižne, že si to súkromný detektív takmer ani nevšimol.

„Pokúsim sa, pane,“ odvetil Parkinson a otočil sa späť ku Carradosovi.

„Pre pána Carlyla budem vždy doma. To je všetko, d'akujem.“

„V poriadku, pane.“

„Teraz, Louis,“ rázne podotkol Carrados, keď sa za Parkinsonom zavreli dvere, „mal si dosť dobrú možnosť obzrieť si Parkinsona. Ako vyzerá?“

„Ako to myslíš?“ začudoval sa Carlyle.

„Myslím tým, aby si mi ho opísal. Som nevidiaci – nevidel som svojho komorníka už dvanásť rokov. Čo mi o ňom môžeš povedať? Požiadal som ťa predsa, aby si si ho dobre obzrel.“

„Viem, čo odo mňa chceš, no ten tvoj Parkinson je muž, o ktorom sa nedá veľa povedať. Vyzerá normálne, je priemerne vysoký...“ začal Carlyle.

„Je vysoký päť stôp a tri palce,“ prerušil ho Carrados. „To je trochu nad priemer.“

„Len mierne,“ odvrkol Carlyle. „Do hladka oholený,“ pokračoval, „stredne hnedé vlasy, žiadne výrazné črty, tmavé oči, rovné zuby.“

„Sú umelé,“ skočil mu Carrados opäť do reči.

„To je možné. Nie som odborník na zuby a nevidel som mu detailne do úst. Ale aký to má zmysel?“ nechápal Carlyle.

„Čo jeho oblečenie?“ ignoroval jeho poslednú otázku Carrados.

„Bežný večerný odev komorníka. Všetci vyzerajú takmer rovnako.“

„Takže si si nevšimol nič, podľa čoho by sa dal Parkinson identifikovať?“

„Áno, všimol,“ dodal Carlyle takmer triumfálne. „Na maličku ľavej ruky nosí až nezvyčajne široký zlatý prsteň.“

„Ale ten sa dá zložiť. Napriek tomu má Parkinson nezameniteľné materské znamienko na brade, aj keď musím priznať, že celkom maličké,“ prezradil mu Carrados. „Ty si si ho vôbec nevšimol a to si hovoríš detektív! No tak, Louis!“

„V každom prípade,“ odsekol Carlyle, ktorého sa jemná kritika trochu dotkla napriek tomu, že to Carrados nemyslel až tak zle, „si dovoľím tvrdiť, že Parkinson by ma neopísal lepšie, než ja jeho.“

„Presne to chcem práve zistiť. Zazvoň na neho,“ prikázal mu Carrados.

„To nemyslíš vážne.“

„Smrteľne vážne. Testujem svoje oči oproti tvojim. Ak nebudú o nič lepšie než tie tvoje, potom sa navždy vzdám svojich detektívnych ambícií,“ vyzval ho Carrados.

„Moje oči sa s tvojimi nedajú porovnávať,“ zamrmlal Carlyle, no napriek tomu zazvonil na zvonček.

„Pod' dnu a zavri za sebou dvere, Parkinson,“ požiadal ho Carrados, keď sa jeho komorník zjavil vo dverách. „Už sa na pána Carlyla nepozeraj. Bude lepšie, ak sa mu otočíš

chrptom, neboj sa, nebude mu to prekážať. Teraz mi opíš, ako vyzerá.“

Parkinson hosťovi úctivo vyjadril ľútosť, že sa mu musel nedobrovoľne obrátiť chrptom.

„Pán Carlyle má na sebe značkové kožené čižmy, veľkosť sedem, takmer nenosené. Každá z nich má päť gombíkov, no tretí gombík na ľavej čižme chýba. Čižmy nemajú klasický zips, sú šnurovacie a ľavá je uviazaná trochu voľnejšie. Nohavice sú z tmavej látky prešívanej tmavosivou nitkou v šírke približne štvrt' palca. Spodná časť nohavic je vždy vyhrnutá a teraz aj trochu zablatená, ak na to môžem upozorniť.“

„Veľmi zablatená,“ súhlasil veľkodušne Carlyle. „Vonku dosť pršalo, Parkinson.“

„Máte pravdu, pán Carlyle, skutočne mizerné počasie. Ak dovolíte, pane, v predsieni vám ich očistím. Všimol som si, že blato už zaschlo. Ďalej,“ pokračoval, „sú to tmavozeleňé kašmírové podkolenky a v ľavom nohavicovom vrecku máte kľúče na retiazke.“

Od spodnej časti oblečenia sa Parkinsonova fotografická pamäť presunula na vrchnú časť a Carlyle čoraz prekvapenejšie počúval presný opis svojho majetku. Retiazkové vreckové hodinky zo zlata a platiny Parkinson opísal do najmenších detailov, nehovoriac o modrej bodkovanej kravate upevnenej luxusnou perlovou ihlicou. Parkinson si všimol dokonca aj to, že často používa gombíkovú dierku na ľavej klope svojho ranného kabátca. Parkinson len opisoval, čo videl. Nerobil však žiadne závery, aj keď mu vreckovka v pravej manžete napovedala, že pán Carlyle je nepochybne ľavák.

Teraz sa však Parkinson blížil ku Carlylovmu osobnejšiemu opisu a dvakrát si predtým odkašľal.

„Čo sa týka výzoru pána Carlyla, pane,..."

„Dobre, dobre, to stačí!“ rýchlo ho zastavil Carlyle. „Presvedčili ste ma. Máte skutočne neobvyčajné pozorovacie schopnosti, Parkinson.“

„Snažím sa ich neustále zlepšovať, aby bol so mnou pán Carrados spokojný,“ odvetil úctivo. Pozrel na svojho pána, ktorý mu priateľsky prikývol, a opustil miestnosť.

Prvý sa ozval Carlyle.

„Tvoj pomocník by sa mi zišiel. Platil by som mu päť libier týždenne,“ premýšľal. „Ale, samozrejme...“

„Nemyslím, že tvoju ponuku prijme,“ odvetil Carrados, ktorý špekuloval rovnako ako Carlyle. „Jeho pomoc je pre mňa nenahraditeľná, ale jeho talent môžeš, samozrejme, využiť aj ty – nepriamo,“ naznačil mu.

„Ešte stále to myslíš vážne?“

„Zdá sa mi, Louis, že ma s chronickou nevôľou odmietáš brať vážne. Pre Angličana je to takmer veľmi bolestivé zistenie. Je vari na mne alebo na tomto dome niečo smiešne?“

„Nie, priateľ môj,“ ubezpečoval ho Carlyle, „určite je v tebe čosi veľmi užitočné. No napriek tomu mám pocit, že tvoja žiadosť je veľmi zvláštna. Tak, čo ťa k tomu vedie, Max?“

„Možno je to len môj vrtoch, zdá sa mi však, že je v tom niečo viac. Sčasti prázdnota, sčasti nuda,“ z hlasu sa mu vytratila veselosť a nahradil ju smútok, „a sčasti aj nádej.“

Carlyle bol príliš taktný, aby v tejto téme pokračoval.

„To sú tri celkom dobré dôvody,“ prikývol. „Urobím všetko, čo chceš, Max, ale pod jednou podmienkou.“

„Súhlasím,“ vyhrkol Carrados. „Čo je to?“

„Prezradíš mi, odkiaľ vieš to, čo si mi pred chvíľou povedal?“ Carlyle potľapkal mincu ležiacu na stolíku. „Mňa len tak ľahko neohromíš, Max.“

„Uveríš mi, keď ti poviem, že niet čo vysvetľovať? Mám jasnovidecké schopnosti.“

„Nie, to ti neuverím,“ odvetil Carlyle stroho.

„Dobre robíš,“ pousmial sa Carrados. „Napriek tomu, je to veľmi jednoduché.“

„To je vždy, keď poznáš odpoveď,“ poznamenal detektív akoby sám pre seba. „Keď odpoveď nepoznáš, každý prípad je pre teba ťažký.“

„Dobre, tak ti jednu odpoveď dám,“ začal Carrados. „V Padove, ktorá, ako sa zdá, si opätovne získava reputáciu rodiska falošných starožitností, žije istý šikovný remeselník

menom Pietro Stelli. Tento jednoduchý muž s talentom nie horším než mal samotný Cavino vo svojej najväčšej sláve sa celé roky živil veľmi výhodným falšovaním vzácných starogréckych a starorímskych mincí. Ako zberateľ a odborník na určité starogrécke mince a falzifikáty som sa s jeho prácou stretával niekoľko rokov. Zdá sa, že len nedávno sa Stelli dostal pod vplyv medzinárodnej podvodníčky Helene Brunessiovej, ktorej skutočné meno je – naozaj tomu verím – madam Dompierrová. Táto žena si našla spôsob, ako využiť Stelliho talent v oveľa širšom meradle.“

„To sa vie,“ prikývol Carlyle, keď sa jeho hosťiteľ na okamih odmlčal.

„Louis, už vidíš súvislosť?“ opýtal sa Carrados.

„Nie tak úplne, nerozumiem niektorým maličkostiam,“ priznal Carlyle.

„Dompierrovej nápad spočíval v tom, že vykradne niekoľko najlukratívnejších kabinetov v celej Európe a zamení drahé mince za Stelliho falzifikáty. Veľmi vzácne kolekcie mincí by mohlo byť ťažké zameniť, no nepochybujem, že si našli spôsob, ako to urobiť. Helene, ktorá si hovorila Nina Brunová a tvrdila, že je francúzsko-anglicky hovoriaca slúžka, sa svojej novej úlohy zhostila dokonale. Jej úlohou bolo získať voskové odtlačky najvzácnejších kúskov a zameniť ich hneď, ako boli falzifikáty hotové. Týmto spôsobom dúfali, že sa na ich podvod nepríde ani dlho potom, čo budú originálne mince už dávno predané. Usudzujem, že takto okradli už niekoľko domov a nikto im na nič neprišiel. Potom ju moja gazdiná na základe skvelých odporúčaní a dokonalej kvalifikácie prijala do môjho domu. Niekoľko týždňov tu pracovala. Ich dokonalý plán však stroskotal na mojom životnom nešťastí. Povedali mi, že Helene mala anjelsky nevinnú tvár, ktorú by nikdy nikto nepodozrieval. Keďže som nevidiaci, jej dôveryhodná tvár vo mne nevyvolala žiadne pocity. Jedného rána moje citlivé prsty – ktoré, samozrejme, nikdy nespoznali Heleninu anjelskú tvár – zistili, že na povrchu jednej z mojich obľúbených mincí nie je nič v poriadku. A aj keď som nemohol nič vidieť, môj nos

zacítil vosk, do ktorého bola minca predtým vtlačená. Začal som nenápadne vyšetrovať, čo sa deje, a medzitým som všetky svoje cennosti odniesol do miestnej banky a uložil ich do bezpečnostnej schránky. Helene ušla s výhovorkou, že dostala telegram z Alžírska, aby čo najrýchlejšie prišla k svojej zomierajúcej matke. Potom nám oznámila, že jej matka zomrela, no ona musí ostať v Alžírsku, aby sa postarala o chorého, patriarchálneho otca. The Turrets tak vyškrtla zo svojho zoznamu ako dom, kde sa nedá nič ukradnúť.“

„Veľmi zaujímavé,“ pripustil Carlyle. „Nechcem vyze-
rať ako tupec, ale musím povedať, že nerozumiem spojeniu
medzi Ninou Brunovou a touto falošnou mincou – teda, ak
je vôbec falošná.“

„Tým sa nemusíš trápiť, Louis,“ odvetil Carrados. „Je
určite falošná a nielen to. Je to dokonalá práca Pietra Stel-
liho. To je spojenie, ktoré hľadáš. Samozrejme, sú tu aj ďal-
šie maličkosti, no ak ma navštíví súkromný detektív
a naliehavo ma žiada o stretnutie, navyše s pozoruhodnou
tetradrachmou vo vrecku, o ktorej tvrdí, že je kľúčom k pod-
vodu, potom, Louis, aj slepec by videl, o čo tu ide.“

„A čo lord Seastoke? Zistil si, že Nina Brunová začala
u neho pracovať, mám pravdu?“

„Nie, to nemôžem povedať, inak by som ho určite okam-
žite varoval. V skutočnosti posledná správa, ktorú o lordovi
Seastokovi mám, je zo včerajších novín, v ktorých písali, že
je ešte stále v Káhire. Ale mnoho z týchto kúskov...“ Carra-
dos nedopovedal a prstami takmer láskavo prechádzal po
dvojkoľosovom voze vyrytom na rube mince. „Mal by si to
skutočne zastaviť, Louis,“ podotkol. „Ani netušíš, aký by
bol tvoj čin užitočný.“

„Myslím, že máš pravdu,“ odvetil Carlyle prisne.
„Verím, že originál môže mať hodnotu dvestopäťdesiat li-
bier.“

„To je ešte lacné. Dnes by sa v New Yorku predal aj za
päťsto libier. Ako som povedal, mnoho z tých falzifi-
kátov je skutočne veľmi jedinečných, doslova. Vidíš túto

Kimónovu* podobizeň,“ ukázal Carrados portrét na minci. „Pietro je majstrovský rytec. Ak by som originál tejto mince nedržal v rukách pred dvoma rokmi, keď ju lord Seastoke priniesol na stretnutie našej spoločnosti v Albemarle Street, nevedel by som ti pomôcť rozlúštiť túto záhadu. Mal by som sa ti ospravedlniť za svoje slová, že jej riešenie bolo veľmi jednoduché.“

„Myslím si,“ poznamenal Carlyle prísne si obzerajúc svoju ľavú čižmu, „že ospravedlniť by som sa ti mal naopak ja.“

* Kimón (asi 510 pred našim letopočtom – 449 pred našim letopočtom) – aténsky politik a vojvodca, syn Miltiada, víťaza od Maratónu a Hegesipylé, dcéry tráckeho kniežata Olora (pozn. redaktora)